

TAMALOU

MALPERTUIS

Van Louise Bergez en
Laurens Aneca

TIELT
BERESTERK

FLANDERS
TAX
SHELTER

BELGIAN
TAX
SHELTER

Met de steun van de
Belgische Tax Shelter maatregel
via Flanders Tax Shelter

TA MAL OU

Ik heb getraind in wachten in wachtkamers, van dokter naar dokter hoppen, verlangend naar een antwoord. Getraind in binnen blijven, niet naar buiten durven gaan, in pillen slikken, in dansen in het ziekenhuis. (Louise Bergez)

TA MAL OU is een nagelnieuwe voorstelling van Theater Malpertuis, gespeeld door Louise Bergez. De voorstelling plaatst een chronisch zieke patiënt in het midden van de scène. Een deserteur in een wereld die er op het eerste gezicht gezond en 'ongebroken' uitziet.

Ziekte verstoort. Allereerst je lijf: het lichaam weigert. Daarna je hoofd.

Pijn onttrekt zich aan de logica van zinnen en grammatica. De taal ontbreekt. Een zieke die aan de dokter hoofdpijn wil uitleggen, merkt al snel dat de woorden uit het woordenboek te vlak en te afstandelijk zijn. Wat rest is het zoeken naar nieuwe vormen, nieuwe uitdrukkingen die het onzegbare grijpbaar maken. Door pijn en rauwe klank tegen elkaar aan te drukken, te wringen en samen te kneden, ontstaat er iets nieuws: een woord dat nog nooit eerder bestond maar dat zich aandient als de enige mogelijkheid. In samenwerking met muzikant Jasper Segers wordt de voorstelling *a comic strip trip with a beating heart*.

Theatermakers Laurens Aneca – die eerder hoge ogen gooide met zijn regies van 'F a g g o t s', 'Zero Feet Away' en 'Under the influence' - en Louise Bergez (Camping Sunset, Werktoneel) slaan voor het eerst de handen in elkaar en maken samen de voorstelling 'TA MAL OU' voor Theater Malpertuis.

CREDITS

Productie

Theater Malpertuis

Creatie

Louise Bergez en Laurens Aneca

Spel

Louise Bergez

Regie

Laurens Aneca

Muziek

Jasper Segers

Geluid

Saul Mombaerts

Productieleiding

Iben Stalpaert

Affichebeeld

Nick Hannes

Met de steun van

De Vlaamse Gemeenschap

Deze productie kwam tot stand met de steun van de Vlaamse Gemeenschap en de tax shelter maatregel van de Belgische wetgever via Flanders Tax Shelter.

INTERVIEW MET DE MAKERS: LOUISE BERGEZ EN LAURENS ANECA

Wat gebeurt er als je lichaam een strijdtoneel wordt, maar de buitenwereld niets aan je ziet? Voor regisseur Laurens Aneca en actrice Louise Bergez is dit geen abstracte filosofische vraag, maar dagelijkse kost. Beiden leven met de ingrijpende impact van een chronische, onzichtbare ziekte. Uit die gedeelde ervaring en de noodzaak om het onzichtbare tastbaar te maken, ontstond hun theatervoorstelling TA MAL OU.

In deze pakkende monoloog vloeien de stemmen van regisseur en speler samen. Laurens werpt als regisseur een kritische blik op een gefragmenteerd medisch systeem dat de holistische mens uit het oog verliest, terwijl Louise de fysieke en emotionele strijd van het ziek-zijn solo op scène belichaamt. Samen transformeren ze hun pijn in een even kwetsbare als strijdvaardige voorstelling.

Waarom maken jullie de voorstelling TA MAL OU?

Laurens: Ik leef al zeventien jaar met het chronisch vermoeidheidssyndroom. Er zijn periodes waarin ik nauwelijks uit bed geraak. En toch zou je het, aan de buitenkant, niet zien dat ik vermoeid ben. Net daardoor geloven veel mensen me niet als ik zeg dat ik me vermoeid voel. Die onzichtbaarheid van mijn ziekte maakt het extra eenzaam: ze ondergraaft het vertrouwen van anderen, terwijl ik net naar erkenning verlang. Mijn leven is dus het traject van wachtkamers en witte jassen: van dokter naar dokter, telkens met nieuwe hoop, en net zo vaak botst die hoop op onbegrip of teleurstelling. Met TA MAL OU wil ik die ervaring delen. Daarnaast wil ik graag met de voorstelling de medische wereld onder de loep nemen. We hebben vandaag zoveel specialismen dat het geheel soms uit beeld valt. Wie kijkt er nog echt holistisch, met tijd en aandacht voor de mens achter de symptomen? Er bestaan stromingen die dat proberen, zoals de KPNI, maar die zijn vaak onbetaalbaar.

Louise: Naar mijn gevoel zat de voorstelling al lang klaar in mijn lichaam en was het eigenlijk vanzelfsprekend dat Laurens en ik daar samen iets over zouden maken. Ook omdat wij allebei ons verhaal hebben met ziekte (*nvdr. Louise lijdt aan MCAS*). Ik weet niet goed of ik op voorhand heel erg nagedacht heb over het waarom van deze voorstelling. Ik wist gewoon: dit is wat ik moet maken. Hoe moeilijk is het om iets wat je niet kan zien, toch te geloven en die mensen met hun pijn voor waar aan te nemen. Ik denk dat het echt helemaal vanzelfsprekend was dat het daarover zou gaan.

Ik heb het mooiste wat ik kon krijgen door die voorstelling te maken al gekregen, en dat is: meer afstand van mijn eigen ervaring met ziekte. Plezier hebben in je grootste pijn door die om te zetten in spel en theater.

© Fred Debrock

Actrice Colette Goossens zei onlangs in een interview: "Theater heeft m'n leven gered." Is dat bij jou ook zo?

Louise: Ja, zeker, op veel manieren. Op het hoogtepunt van mijn ziekte was ik heel erg geïsoleerd van de wereld. Ik zag weinig mensen en deed heel weinig. Maar dan speelde ik - ik ging wel nog op tournee - en waren dat voor mij dé twee uren waarin ik contact had met de wereld en in verbinding kon gaan met materiaal buiten mezelf. Daarbovenop remt de adrenaline van het spelen mijn ziekte af. Dus voor mij was dat ook eventjes een uurtje minder pijn. Soms moest ik na de voorstelling nog maar buigen en dan kwam het helemaal terug, maar toch... theater hielp mij erdoor. Ook omdat spelen al heel mijn leven heel belangrijk is en een heel erg diepe passie is. Dat blijven doen heeft er ook voor gezorgd dat die zelfwaarde is gebleven. Dat ik ergens nog uiting kon vinden voor datgene wat ik aan het meemaken was. Dat is essentieel in waarom ik er vandaag nog ben.

In de podcast 'Gebeten door eten' waarin je jouw verhaal vertelt, zeg je over het falende zorgsysteem: 'Ik ben niet kwaad'. Maar hoop je niet stiekem dat er veel zorgpersoneel komt kijken?

Louise: Ik denk dat ik kan zeggen: ik ben niet meer kwaad. Ik ben vaak héél kwaad geweest. En ik ben ook nog steeds diep teleurgesteld. Maar ik denk altijd dat de dialoog het belangrijkste is, en dus hoop ik zeker dat er zorgpersoneel komt kijken. Ergens ben ik daar ook een beetje bang voor natuurlijk, omdat ik beseft dat die mensen ook heel veel levens redden en ook heel goede dingen doen. Alleen denk ik dat er veel meer aan het zorgsysteem zelf fout is. Dat zorgt ervoor dat ook dokters en verplegers niet voldoende tijd hebben, soms ook heel veel stress hebben, soms heel erg oordelen, soms heel erg binnen een boekje blijven en geen tijd hebben om moeilijke verhalen te bekijken. Dus ik beseft ook wel dat die mensen vastzitten in datzelfde systeem. De dialoog blijft heel belangrijk: hoe ga je als zorgverlener om met een patiënt, hoe kan een patiënt in zijn zelfwaarde blijven staan en hoe verloopt die communicatie dan. Daarnaast denk ik gewoon nog steeds dat het vrouwenlichaam totaal 'ononderzocht' is, wat voor veel extra problemen zorgt en het feit dat pijn bij vrouwen anders ervaren wordt.

Waarom vinden jullie het zo belangrijk dat dit verhaal verteld wordt?

Laurens: Omdat er dringend iets moet bewegen in de medische wereld. Ziekte die je niet ziet, wordt al te vaak geminimaliseerd. De manier waarop ons zorgsysteem georganiseerd is - gefragmenteerd, gehaast - laat te weinig ruimte voor het complexe, het niet-lineaire, het onzekere. Ik hoop dat TA MAL OU een wake-up call kan zijn.

Louise: Ja, onze lichamen verdienen het om serieus genomen te worden. En ik ben heel blij dat mijn lichaam vele andere lichamen kan representeren in TA MAL OU. Het is echt een poging om zichtbaarheid te geven aan die onzichtbare ziekte, en dan vooral aan de mens die daarmee moet leven. En hoe de zorgsector omgaat met ziektes die niet voor de hand liggend zijn. Want er zit voor mij toch iets fundamenteels fout in het feit dat er kapitaal wordt gehaald uit zieke mensen, en dat daardoor heel erg veel misloopt. Jammer genoeg ben ik niet de enige die deze ervaring heeft.

Ik heb absoluut heel veel respect voor dokters en verpleegsters, die doen ongelooflijke dingen. Maar het systeem zorgt ervoor dat er een gebrek is aan tijd. Ik denk dat zij ook soms wat meer opgeleid mogen zijn in het omgaan met de patiënt, in het geloven van een patiënt, in het beseffen dat die patiënt leeft in zijn of haar lichaam.

Waarom kiezen jullie voor de vorm van 'a comic strip trip' op scène?

Laurens: We kozen voor de vorm van een striptrip omdat die lichtheid toelaat, een zekere luchtigheid die werkt als tegengewicht voor het zware. Ik denk aan de absurde held bij Camus, die lacht te midden van de absurditeit van het lijden. Een stripverhaal suggereert ook een duidelijk verloop: van A naar Z, er gebeurt iets en op het einde komt alles goed. Precies dat verwachtingspatroon zetten we in én ondergraven we. Ziekte verloopt zelden keurig; vaak is het een warrig wespennest, zonder sluitend herstelverhaal. Door met de conventies van de strip te spelen, tonen we zowel het verlangen naar orde als de werkelijkheid van de chaos.

Louise: Die stripvorm zit redelijk hard in mij; als ik solowerk maak, komt die vorm vaak terug. Het is een manier waarop ik kan vertellen en waarin de speler centraal staat in het vertellen, tekenen en bewegen. Die

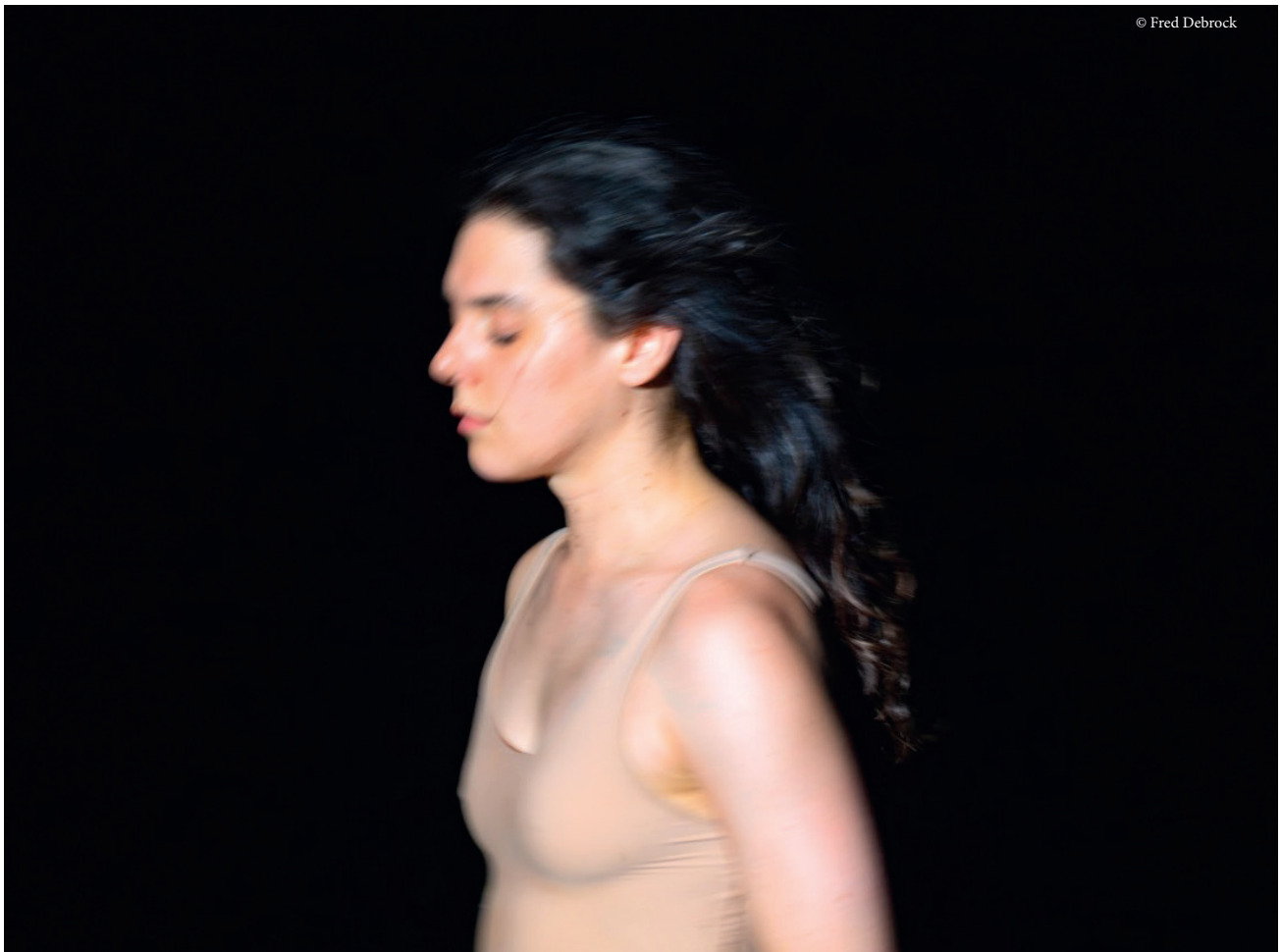

vorm kwam heel natuurlijk toen ik op de vloer stond. Laurens pikte daar meteen op in. We durfden elkaar ook meerdere rollen toedelen; ik kon ook dramaturg zijn of maker terwijl Laurens keek naar wat ik had gespeeld. Die strip vorm is heel natuurlijk gekomen en alle keuzes die daarop volgden ook.

Met welk gevoel zal het publiek straks naar huis gaan, denken jullie?

Laurens: Dat durf ik niet voorspellen. Voor wie zelf leeft met een onzichtbare of chronische aandoening, zal er wellicht herkenning zijn; misschien troost, misschien ook woede of opluchting omdat het eindelijk gezegd wordt. Voor wie relatief gezond is, hoop ik op openheid; een beter begrip van waarom “je ziet er goed uit” niet altijd een compliment is. Misschien gaat iemand naar huis met nieuwe vragen: Waarom hebben dokters zo weinig tijd? Waarom zitten we in een kafkaïens systeem van doorverwijzingen? Wat betekent dat eigenlijk, ‘ziek zijn’?

Louise: Ik hoop dat het publiek terugkijkt met vele complexe gevoelens. Voor mij mogen ze er allemaal zijn, wat ze ook voelen. Ik hoop vooral dat de voorstelling gelaagd genoeg is om die hele resem aan gevoelens de revue te laten passeren en om dat te laten nazinderen in de dagen na de voorstelling. Dat zou ik wel mooi vinden: dat die complexiteit ook wordt doorgegeven en dat er niet één overheersend gevoel is, maar vele gevoelens.

Louise vertelde haar verhaal in de podcast ‘Gebeten door eten’ - aflevering 100: Het verhaal van Louise. Wil je graag meer weten, beluister dan de podcast via deze link: <https://open.spotify.com/episode/2SacaZl1qlltbTUWMOQOJx>

MAKERS

Louise Bergez (1994°) studeerde drama aan het Kask Gent. Ze speelde in verschillende theaterproducties, o.a. bij Michiel Vandevelde (Love Songs Veldeke), Hannah De Meyer (Uberdramatik), Lissaboa Houbrechts (Bruegel), Camping Sunset (Zomergasten, Ten Oorlog), Het Kwartier (De Gemoederen); De Nieuwe Tijd (1984), Tibaldus (Fairytale).

Ze maakt deel uit van het collectief Werktoneel bekend van *Gruis/aan de twijfel* en *Aan de start van de brug*.

Naast de scène is Louise ook actief in film en tv. Ze was te zien in de film Yummy, de jongerenreeks WTFock, in Tik Tak, De Kraak, (Frank Van Mechelen en Joost Wynants), Nonkels, Déjà vu 2.

In het voorjaar van 2022 schitterde ze in de tv reeks Twee Zomers van Tom Lenaerts en Paul Baeten op Één.

Ze werd tweemaal genomineerd voor beste vrouwelijke acteerprestatie, dit voor haar rol in Bruegel (Lissaboa Houbrechts) en haar rol in Gruis/aan de twijfel (Werktoneel).

Laurens Aneca (1992°) is regisseur. Samen met Jesse Vandamme maakte hij al eerder *Scènes (uit een huwelijk)* (2020) en *Giants* (2021). Met *Giants* stond Laurens op Theater Aan Zee in 2021 en won hij de creatiebeurs.

Hij regisseerde o.a. *F A G G O T S* (2023), *Zero feet away* (2024) en *Under the Influence* (2024). Daarnaast fungeert hij ook als speler, coach of dramaturg bij verschillende makers en gezelschappen, o.a. bij Werktoneel, Lieselot Siddiki, Camping Sunset, Theater Transparant (Labyrinth) en Lara Staal.

MUZIEK

Jasper Segers (1993°) is muzikant, producer, mixer en actief bij Jaguar Jaguar en Sylvie Kreusch. Daarnaast werkt hij mee achter de schermen bij uiteenlopende projecten als geluidstovenaar. Met zijn solo-project Jacobin won hij in 2019 de 'Theater Aan Zee Jongmuziekprijs'.

INFO EN SPEELDATA

Overzicht speeldata TA MAL OU 2026-2027

datum	aanvangsuur	organisatie	stad
01/08/2026	14u30	Theater aan Zee	Oostende
01/08/2026	19u30	Theater aan Zee	Oostende
02/08/2026	14u30	Theater aan Zee	Oostende
02/08/2026	19u30	Theater aan Zee	Oostende
03/08/2026	14u30	Theater aan Zee	Oostende
03/08/2026	19u30	Theater aan Zee	Oostende
18/09/2026	20u00	Theater Malpertuis	Tielt
19/09/2026	20u00	Theater Malpertuis	Tielt
20/09/2026	17u00	Theater Malpertuis	Tielt
30/09/2026	20u00	NTGent	Gent
01/10/2026	20u00	NTGent	Gent
08/10/2026	20u15	Schouwburg De Kern	Wilrijk
15/10/2026	20u00	Antigone	Kortrijk
18/10/2026	20u00	De Spil	Roeselare
30/10/2026	20u00	CC De Woeker	Oudenaarde
20/11/2026	20u00	CC De Werf	Aalst
21/11/2026	20u00	Leitheater	Deinze

Meer info & persmateriaal

Voor alle vragen over deze productie kan je terecht bij:

Julie Meulyzer
Communicatie & publiekswerking
julie@malpertuis.be
051 40 62 90 / 0486 24 69 74

Maud Verlynde
Algemeen directeur
maud@malpertuis.be
051 40 62 90 / 0486 73 78 21

